

РЕШЕНИЕ

№ 6223

гр. София, 23.05.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 12.04.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Веселина Женаварова

ЧЛЕНОВЕ: Георги Тафров

Людмила Коева

при участието на секретаря Паола Георгиева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **1859** по описа за **2024** година докладвано от съдия Людмила Коева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - чл. 228 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба от К. Д. К., ЕГН[ЕИК], срещу Решение № 488 от 26.01.2024 г. по АНД № 11567/2023 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 16-ти състав, с което е потвърден Електронен фиш (ЕФ) серия К, № 6498399, издаден от СДВР, с който на основание на основание чл. 189, ал. 4 вр. чл. 182, ал. 2, т. 4, вр. ал. 1, т. 3, ЗДвП, на касатора е наложено административно наказание „глоба” в размер на 200 лева за нарушение на чл. 21, ал. 2, вр. ал. 1 ЗДвП.

В жалбата се твърди, че въззивното решение е неправилно, незаконосъобразно и постановено в нарушение на материалния закон и съществени нарушения на процесуалните правила. Според касатора остава неясно точно какво нарушение е извършено, което прави невъзможна ефективната защита на санкционираното лице. Счита, че в електронния фиш липсват данни относно възможността за обжалването му, което също затруднява оспорването му. Твърди също и че присъствието на контролен орган по време на заснемането изключва издаването на електронен фиш. Моли за отмяна на решението на СРС.

Касаторът К. К., редовно призован, не се явява в с.з и не се представлява.

Ответникът, Столична дирекция на вътрешните работи, редовно призован, се

представлява от юрк. Х.. Същият оспорва касационната жалба. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар , платен от касатора.

Участващият в касационното производство прокурор от СГП дава заключение за основателност на касационната жалба и неправилност на решението на СРС.

Административен съд - София-град, XI касационен състав, в качеството си на касационна инстанция, като взе предвид наведените в жалбата доводи и като съобрази разпоредбата на чл.218 АПК, приема следното:

Касационната жалба е подадена в установения с чл.211, ал.1 АПК 14-дневен срок от надлежна страна срещу подлежащ на касационна проверка валиден и допустим съдебен акт, при което същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

С обжалваното решение СРС е потвърдил електронен фиш за налагане на глоба серия К, № 6498399, издаден от СДВР, с който на основание чл. 189, ал. 4 вр. чл. 182, ал. 2, т. 4, вр. ал. 1, т. 3, ЗДвП, на касатора е наложена глоба, в размер на 200 лева за нарушение на чл. 21, ал. 2, вр. ал. 1 ЗДвП.

Въззивният съд, въз основа на представените доказателства, е приел за установено от фактическа страна, че на 23.09.2022 г. в 20:22 ч. в [населено място] по Околовръстен път до №161, посока от [улица]към [улица], при ограничение на скоростта от 80км/ч. за населено място, е установено и заснето с АТСС №MD1197, МПС „К. С.“ с рег. [рег.номер на МПС] , с ползвател „Пазар на производителя - Пазарджик“ АД, със законен представител на дружеството Р. Д. К. и водач на МПС-то К. Д. К., движещо се с превишена скорост от 23км.ч., установена на 103 км/ч с приспадна толеранс от 3% - нарушение на чл.21, ал. 2 от ЗДвП. Нарушението било установено и заснето с техническо средство за видеоконтрол MD1197, представляващо одобрен тип автоматизирана система, която към момента на нарушението била преминала преглед за техническа изправност. Служител на СДВР съставил обжалвания електронен фиш относно констатираното нарушение.

Предвид приетата за установена по делото фактическа обстановка, Софийски районен съд е направил извод за съставомерност на административното нарушение както от обективна, така и от субективна страна и не е констатирал наличието на основания за отмяна на обжалвания електронен фиш.

Решението на районния съд е валидно, допустимо и правилно.

По наведените пред настоящата инстанция възражения за допуснати съществени процесуални нарушения при съставянето на процесния фиш, с които е засегнато правото на защита на санкционираното лице, касационният съд намира следното:

При напълно изяснена фактическа обстановка районният съд е направил законосъобразния извод, че касаторът е извършил нарушение на чл.21, ал.2, вр. ал. 1 от ЗДвП. Чл.21, ал.1 от ЗДвП въвежда забрана за водачите на МПС, при избиране на скоростта на движение, да превишават определените в тази разпоредба стойности, които за пътно превозно средство от категория „В“ (каквото е процесното) са: в населено място – 50 км/ч.; извън населено място – 90 км/ч.; по автомагистрала – 140 км/ч.; по скоростен път – 120 км/ч.

За неизпълнение на забраната за превишаване на определената в закона или с пътен знак скорост в населено място, извършено повторно, чл.182, ал. 4, вр. ал. 1, т. 3 ЗДвП предвижда административно наказание „глоба“, която за превишаване от 21 до 30 km/h - е глоба 100 лв., чийто размер се увеличава двойно при повторност, а именно –

200 лева. Както се установи по-горе, скоростта, с която е засечено да се движи МПС „К. С.” с рег. [рег.номер на МПС] е 103 км/ч, като е отчетена допустимата грешка в полеви условия от 3%. Поради което правилно е установено превишението на скоростта от 23 км/ч.

Безспорно в настоящия случай нарушението е установено чрез заснемането му с техническо средство като според разпоредбата на чл.189, ал.4 ЗДвП санкцията, предвидена в закона, се налага чрез електронен фиш. С оглед начина на установяване на нарушението и издаването на електронен фиш и липсата на възражения от страна на санкционираното лице относно самоличността на водача, при наличието на подадена декларация от действителния водач на автомобила, съдът счита за безспорно доказано авторството на касатора в извършеното нарушение.

Неоснователни са доводите на касатора за неправилна правна квалификация и неконкретизирано в ЕФ нарушение, които да ограничат правото на защита на санкционираното лице. ЕФ съдържа в пълнота изискуемите от закона реквизити и описание на обстоятелствата, при които е извършено нарушението, като не оставя никакво съмнение за лицето в какво е обвинено. Безспорно е също така, че мобилните системи за видеоконтрол са годно средство за констатиране и заснемане на нарушения на ограниченията на скоростта над движение. СРС обстойно и мотивирано се е произнесъл по тези въпроси, поради което настоящата инстанция не счита за необходимо да преповтаря изводите на предходната инстанция.

С оглед на всичко гореизложено, настоящата инстанция намира, че фактичката обстановка, нарушението и авторството на деянието са правилно установени в хода на протеклото административнонаказателно производство пред наказващия орган и в производството пред въззивната инстанция.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав счита за неоснователни направените в касационната жалба възражения и за правилни и обосновани фактичките и правни изводи на СРС, мотивирали го да потвърди обжалвания ЕФНГ.

По тези съображения и след извършена служебна проверка на решението на районния съд, съгласно изискванията на чл.218, ал.2 АПК, при която не се констатираха основания за отмяната му поради невалидност, недопустимост или несъответствие с материалния закон, извън посочените в касационната жалба, решението на СРС, с което е потвърден ЕФ следва да бъде оставено в сила.

С оглед изхода на делото искането на ответника по касация за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателно и следва да се уважи в размер на 80 лева, съответно на чл. 37 от Закона за правната помощ и чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Така мотивиран и на основание чл.221, ал.2, вр. чл.63в ЗАНН, Административен съд - София-град, XI касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 488 от 26.01.2024 г. по АНД № 11567/2023 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 16-ти състав.

ОСЪЖДА К. Д. К., ЕГН[ЕИК] да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи съдебни разноски в размер на 80 /осемдесет/ лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

